

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce: V. N. N., narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2024, č. j. MV-119846-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2024, č. j. MV-119846-4/SO-2024, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 228 Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2024, č. j. MV-119846-4/SO-2024, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 2. 7. 2024, č. j. OAM-26256-12/ZM-2024,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky (dále jen „ČR“).

II. Žalobní body

2. Žalobce namítl, že ve správním řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí nebyly v rozporu s § 3 správního řádu zjištěny žádné závažné skutečnosti vztahující se k osobě žalobce a jeho osobnímu chování, které by nasvědčovaly tomu, že by žalobce při svém pobytu na území ČR mohl ohrozit některý ze základních zájmů společnosti, a pro které by tudíž bylo nezbytné vyloučit další pobyt žalobce na území ČR.
3. Správní orgány odůvodnily svůj právní závěr, že pobyt žalobce není v zájmu ČR výlučně odkazem na nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 220/2019 Sb.“), a jeho smysl a účel (omezit ekonomickou migraci z určitých zemí, včetně Vietnamu). Žalobce považuje aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců za nesprávnou a nepřiléhavou, jelikož jeho aplikace přichází v souladu s ustálenou judikaturou v úvahu pouze tehdy, jsou-li zjištěny dostatečně individualizované okolnosti k určité osobě a jejímu chování, pro které její pobyt není v zájmu ČR. V této souvislosti žalobce poukázal na bod 36 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56. V případě žalobce však žádné takové skutečnosti zjištěny nebyly a zamítavé rozhodnutí bylo přijato výlučně s odkazem na nařízení vlády č. 220/2019 Sb., které se navíc ani nevztahovalo na situaci žalobce, jelikož ten nebyl osobou podávající svou žádost v zemi původu, nýbrž byl držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu v ČR a žádost podával na území ČR, jak mu platná právní úprava umožňuje. Před podáním žádosti o zaměstnaneckou kartu i ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalobce taktéž plnil účel povoleného pobytu, tj. byl studentem České zemědělské univerzity. Skutečnost, že žalobce získal omezený počet kreditů a v průběhu svého pobytu se rozhodl pro změnu účelu povoleného pobytu, čemuž zákon o pobytu cizinců nijak nebrání, nemůže vést bez dalšího k závěru, že pobyt žalobce není v zájmu ČR. Srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37.
4. S ohledem na vše výše uvedené žalobce setrval na svém stanovisku, že správní spis neobsahoval dostatek podkladů pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
5. Dále žalobce namítl nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života. Žalobce v rámci svého vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 25. 6. 2024 výslovně namítl nepřiměřenost dopadu zamítavého rozhodnutí žalovaného do jeho základního práva na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čímž ve smyslu ustálené judikatury aktivoval povinnost správních orgánů zjistit podstatné okolnosti soukromého a rodinného života žalobce, vymezit intenzitu zásahu a posoudit jeho přiměřenost. Správní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

orgány však v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nezjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a následně taktéž nedostatečně posoudily přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí do základního práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života. Žalobci nelze vyčítat, že netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, jelikož žalobce jich tvrdil dostatek pro aktivaci povinnosti správních orgánů se jimi zabývat, byť se týkaly převážně jeho soukromého, nikoliv rodinného života. I soukromý život však požívá ochrany ve smyslu citované úmluvy. Bude-li žalobce nucen opustit území ČR, dojde tím ke zmaření všech peněžních prostředků vynaložených na přesídlení (peněžní prostředky vynaložené na zaplacení správního poplatku, zajištění všech dokladů nezbytných pro podání žádosti na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji, na letenku do ČR, na zajištění ubytování na území ČR, na úhradu nákladů za pobyt v ČR jako je strava, hygienické potřeby apod.), kdy při reflexi rozdílné životní úrovně obou zemí se jedná o nikoliv zanedbatelnou částku. V souvislosti se studiem na vysoké škole a pobytem na území ČR si žalobce taktéž vybudoval na území ČR další společenské vazby a sociální zázemí, jejichž ztrátu by pociťoval jako významnou újmu. Jeho újma by se v současnosti dále rozšířila, pokud by zaměstnavatel žalobce ztratil v případě nevyhovění žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu zájem o jeho další zaměstnávání, a žalobce by tak ztratil možnost obživy a udržení soukromého a rodinného života na území. Pokud jde o možnost opětovného návratu do ČR, podání nové žádosti a zpětné přesídlení do ČR je pro žalobce s ohledem na finanční výdaje s tím spojené aktuálně nemyslitelné. Vzhledem k povaze důvodu zamítnutí této žádosti nelze ani předvídat, zda by bylo žalobci jakékoliv další pobytové oprávnění na území ČR v budoucnosti vydáno. Ačkoli zákon o pobytu cizinců správnímu orgánu v projednávané věci neukládá výslovně povinnost posuzovat přiměřenost dopadu jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života, vyplývala žalované povinnost posoudit proporcionalitu zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce z přímo aplikovatelného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2021, č. j. 10 Azs 366/2021-35, bod 8).

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
7. Vláda ČR, v souladu se zmocněním zakotveným v § 181b zákona o pobytu cizinců, svým nařízením stanovila maximální počty žádostí o pobytová oprávnění, které lze ročně podat u některých zastupitelských úřadů. Jedná se o nařízení vlády č. 220/2019 Sb. V důvodové zprávě k tomuto nařízení vlády je uvedeno: „*V nastavení kvót jsou v některých případech zohledněna i bezpečnostní rizika spojená s imigrací z daného regionu....Podávání žádostí mimo Programy je zcela znemožněno pouze ve státech, u nichž existuje zvýšené bezpečnostní riziko (Irák, Sýrie, Afghánistán, Pákistán, Vietnam).*“ Omezením objemu podávaných žádostí u zastupitelského úřadu ČR v Hanoji pouze na 200 žádostí o vydání zaměstnanecké karty ve vládním Programu klíčový a vědecký personál dala vláda najevo, že má zájem na tom, aby z Vietnamu přicházeli na území za účelem zaměstnání pouze ti cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích nebo minimálně na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci. Zájem ČR na pracovní migraci z Vietnamu je omezen toliko na kvalifikované zaměstnance v programech k tomu určených, aby se minimalizovala bezpečnostní rizika

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

plynoucí z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly. Na základě žádosti žalobce podané na zastupitelském úřadu v Hanoji mu bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za konkrétním účelem, tj. za účelem studia. Nic mu nebránilo tento účel v souladu s deklarovaným zájmem plnit i nadále. V případě podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia nebylo konstatováno, že jeho pobyt na území není v zájmu ČR. Rovněž nebylo konstatováno, že by neplnil účel dosavadního povoleného dlouhodobého pobytu. Jsou-li však stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat úmysl státu omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků a akceptovat postup žalobce, a zjevně i dalších osob, které jednaly stejně a krátce či nedlouho po příjezdu na území podaly žádost o změnu účelu pobytu. Je zřejmé, že žalobce nenaplnil cíl zvýšit studiem svou kvalifikaci a tu následně uplatnit, ať již v zemi původu nebo v ČR. Pobyt žalobce nebyl „nežádoucí“ od počátku, stal se jím až poté, kdy projevil svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde právě „nežádoucí nekvalifikovanou práci“. Úmysl neplnit nadále povolený účel pobytu vyplývá právě z podané žádosti o zaměstnaneckou kartu. V případě pobytů za účelem studia nemá stát možnost omezit počet vstupů za tímto účelem stanovením kvót, nelze však připustit, aby se využití této skutečnosti stalo efektivním nástrojem eliminace kvót stanovených pro pracovní migraci.

8. Žalované jsou známy rozsudky Nejvyššího správního soudu vydané pod sp. zn. 1 Azs 158/2024 a sp. zn. 5 Azs 149/2024, týkající se neudělení zaměstnanecké karty státním příslušníkům Vietnamu z důvodu, že jejich pobyt není v zájmu ČR. Žalovaná s těmito závěry zásadně nesouhlasí, obrátila se na IV. senát s doplněním své kasační stížnosti ve věci sp. zn. 4 Azs 93/2024 mimo jiné s návrhem, aby IV. senát postoupil věc k rozhodnutí rozšířenému senátu. Se stejným návrhem se obrátila i na VI., VIII. a X. senát. Žalovaná má za to, že by Městský soud v Praze měl vyčkat s rozsudkem ve věci žalobce na ukončení výše uvedeného řízení o kasační stížnosti a dalších řízení o kasační stížnostech dotýkajících se dané problematiky vedených u jiných senátů Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 6 Azs 157/2024, 8 Azs 84/2024, 10 Azs 172/2024). Žalovaná poukázala též na postup Krajského soudu v Brně, který rozsudkem, č. j. 41 A 23/2024-28 ze dne 30. 9. 2024, podanou žalobu v obdobné věci zamítl a uvedl podrobnou argumentaci, na jejímž základě odmítl závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v uvedených zrušujících rozsudcích.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
10. Žalobce přicestoval na území ČR dne 25. 9. 2023 z důvodu pobytu na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 26. 9. 2023 do 15. 9. 2024, konkrétně se jedná o studium akreditovaného magisterského studijního programu „Economics and Management“ v anglickém jazyce na České zemědělské univerzitě v Praze (dále jen „ČZU“). Dne 29. 4. 2024 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců k zaměstnavateli X s.r.o. pracovní pozici pomocníci v kuchyni, s místem výkonu práce X, se mzdou 24 800 Kč měsíčně, s pracovní dobou 40 hodin týdně rozvrženou od pondělí do pátku. Účastník předložil pracovní smlouvu sjednanou dne 17. 4. 2024. Správní orgán učinil součástí spisového materiálu výpis z veřejně dostupné databáze Ministerstva průmyslu a obchodu, týkající se vládního programu Klíčový a vědecký

personál, který byl přijat usnesením Vlády ČR č. 581 z roku 2019, o programech schválených vládou za účelem dosažení ekonomického přínosu pro ČR.

11. Dne 5. 6. 2024 se zmocněný zástupce seznámil se spisovým materiálem, kdy do protokolu o nahlédnutí do spisového materiálu uvedl, že se písemně vyjádří do 20 dnů. Bez uvedení konkrétních skutečností označil případné zamítnutí žádosti za nepřiměřený zásah do práva na respektování soukromého a rodinného života.
12. Správní orgán I. stupně žádost účastníka zamítl a nevydal zaměstnaneckou kartu podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť pobyt účastníka na území není v zájmu ČR. Pokud nedošlo k naplnění původně deklarovaného účelu pobytu, za kterým byl povolen vstup a pobyt na území (tj. studium akreditovaného studijního programu na veřejné vysoké škole), není v zájmu ČR, s ohledem na omezování zaměstnávání příslušníků Vietnamu na nekvalifikovaných či nízkokvalifikovaných pracovních pozicích, vydat pobytové oprávnění, o které by nemohl požádat na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji.
13. V odvolání účastník namítal nesprávný výklad neurčitého právního pojmu „není v zájmu ČR“. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. míří výlučně na případy žádostí podávaných na zastupitelském úřadě ČR. Zjištění správního orgánu, že účastník podal žádost o vydání zaměstnanecké karty 7 měsíců po svém příjezdu do ČR, nedosahuje natolik vysokého stupně závažnosti ospravedlňujícího další vyloučení jeho pobytu. Účastník po celou dobu svého pobytu plní účel pobytu, tedy se účastní akreditovaného studijního programu veřejné vysoké školy. Zamítnutí žádosti představuje zásah do základního práva účastníka řízení na respektování soukromého a rodinného života. Pokud by byl účastník donucen k vycestování, došlo by ke zmaření peněžních prostředků vynaložených na přesídlení do ČR. Účastník si na území vybudoval společenské vazby a sociální zázemí, jejichž ztrátu by pociťoval jako významnou újmu.
14. Žalovaná v napadeném rozhodnutí se závěry správního orgánu I. stupně souhlasila. Vláda ČR, v souladu se zmocněním zakotveným v § 181b zákona o pobytu cizinců, svým nařízením stanovila maximální počty žádostí o pobytová oprávnění, které lze ročně podat u některých zastupitelských úřadů. Omezením objemu podávaných žádostí u zastupitelského úřadu v Hanoji pouze na 200 žádostí o vydání zaměstnanecké karty ve vládním programu Klíčový a vědecký personál dala vláda najevo, že má zájem na tom, aby z Vietnamu přicházeli na území za účelem zaměstnání pouze ti cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích nebo minimálně na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci. Je zde zcela jasně definován zájem ČR na příchodu nových zaměstnanců z Vietnamu pouze ve specifických profesích a omezeném počtu. Cílem zmíněného vládního programu je poskytnout podporu významným českým a zahraničním investorům, výzkumným organizacím, technologickým společnostem a společností typu start-up, které do ČR potřebují přivést cizince v postavení statutárních orgánů, manažery či specialisty. V zájmu ČR není, aby na její území přicházeli občané Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce a mimo vládní programy. Zájem ČR na pracovní migraci z Vietnamu je omezen toliko na kvalifikované zaměstnance v programech k tomu určených, aby se minimalizovala bezpečnostní rizika plynoucí z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly. Účastník vstoupil na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, tedy za účelem zvýšení úrovně svého vzdělání. Zamýšlený účel svého pobytu dosud nenaplnil (neukončil vysokoškolské studium). Po sedmi měsících od příjezdu podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici. Lze konstatovat, že jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

další pobyt na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamu.

15. Žalovaná nepřisvědčila ani námitce, že nařízením vlády č. 220/2019 Sb. nelze argumentovat v případě cizinců již pobývajících na území ČR. Existence uvedeného nařízení není sama o sobě důvodem pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Pokud však nemá ČR zájem na přijímání cizinců z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce, tím spíše tento nezájem trvá i v případě, že je o vydání zaměstnanecké karty požádáno cizincem, který byl na území ČR přijat za účelem studia a tento účel by nenaplnil. Tímto způsobem by totiž bylo možné snadno obcházet omezení stanovená výše uvedeným nařízením vlády a popírat suverénní právo ČR určit si, které cizince a za jakých podmínek na své území přijme. Pobytové oprávnění za účelem studia totiž není vydáváno cizinci proto, aby na území ČR teprve zvažoval, zda bude skutečně studovat či se zabývat jinou činností, ale proto, aby studiem vzdělání v příslušném oboru získal. Pobyt za účelem studia je povolován na určité časové období, a pokud cizinec ve studiu nadále nepokračuje, předpokládá se jeho návrat do země původu. V případě pobytů za účelem studia nemá stát možnost omezit počet vstupů za tímto účelem stanovením kvót, nelze však připustit, aby se využití této skutečnosti stalo efektivním nástrojem eliminace kvót stanovených pro pracovní migraci.
16. Žalovaná odkázala rozsudky krajských soudů, které potvrzují závěry správních orgánů.
17. Pokud účastník namítal, že se správní orgán nezabýval přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, účastník neuvedl žádné konkrétní skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o zaměstnaneckou kartu do jeho soukromého a rodinného života. Z podané žádosti vyplývá, že účastník řízení je svobodný, bezdětný, jeho rodiče žijí ve Vietnamu. Na území ČR pobývá jen o něco déle než rok. V případě aplikace § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zákonná úprava výslovně nepředpokládá posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Žalovaná si je s ohledem na ustálenou judikaturu vědoma nutnosti posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tento článek však může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8. Proto správní orgány nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti. K argumentaci ohledně zmaření peněžních prostředků vynaložených na přesídlení žalovaná zdůraznila, že pobyt za účelem studia je pobytem dočasným a v případě předčasného ukončení studia se předpokládá návrat cizince do země původu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *„Pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).“

20. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*
21. Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva podle odstavce 7 nebo 8. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.“*
22. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, jímž byla žalobci zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty s odůvodněním, že jeho pobyt na území není v zájmu ČR. Žalobci bylo na území ČR vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia akreditovaného magisterského studijního programu „Economics and Management“ v anglickém jazyce na ČZU. Žádost byla podána na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji, pobytové oprávnění bylo vydáno s platností od 26. 9. 2023 do 15. 9. 2024, přičemž žalobce na území ČR přicestoval dne 25. 9. 2023 a dne 29. 4. 2024 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici pomocníci v kuchyni.
23. Soud v první řadě uvádí, že rozhodnutí je přezkoumatelné, pokud z něj je seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (srovnej rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké skutečnosti žalovaná považovala za klíčové pro posouzení případu a vysvětlila, proč měla za to, že pobyt cizince není v zájmu ČR.
24. Soud uvádí, že ve věci žádostí občanů Vietnamu o zaměstnaneckou kartu po získání možnosti vstupu na území ČR prostřednictvím dlouhodobého pobytu za účelem studia již existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, která je zcela jednoznačná. Soud se tudíž touto judikaturou řídí i v tomto případě.
25. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové i rozhodnutí žalované, přičemž shledal, že správní orgány nemohou žádost občana Vietnamu o vydání zaměstnanecké karty zamítnout z důvodu, že jeho pobyt na území za základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR z důvodu nařízení vlády č. 220/2019 Sb., kterým byly stanoveny kvóty na počet žádostí za ekonomickými účely. Nejvyšší správní soud konstatoval, že stanovené kvóty se na žádost stěžovatelky nevztahovaly, neboť žádost nepodala na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v ČR. Přestože lze souhlasit s některými námitkami žalované proti tomuto rozsudku Nejvyššího správního soudu, např. k nemožnosti zamítnout obdobné žádosti podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, který dle názoru soudu skutečně nelze na situaci žalobce použít, neboť tento na území chce plnit účel, za kterým by mu byla zaměstnanecká karta vydána,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

jeho závěry byly potvrzeny i dalšími rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Azs 209/2024-46, ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-45, ze dne 28. 2. 2025, č. j. 4 Azs 149/2024-48, ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, ze dne 28. 3. 2025, č. j. 4 Azs 199/2024-56, a usneseními ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-39, ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29, ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28 a ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28.

26. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na řízení u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 Azs 93/2024, 6 Azs 157/2024, 8 Azs 84/2024 a 10 Azs 172/2024, u nichž Nejvyšší správní soud požádala o předložení věci rozšířenému senátu. Kromě řízení vedeného pod sp. zn. 6 Azs 157/2024 bylo o všech kasačních stížnostech rozhodnuto tak, že byly potvrzeny závěry výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 158/2024-37.
27. Z judikatury v současné době jednoznačně vyplývá, že závěr o tom, zda pobyt cizince na území je či není v zájmu ČR, musí být založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik (např. rozsudky ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021-50, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32, ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Azs 278/2021-52). Zároveň z judikatury vyplývá, že § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců opravňuje vládu nastavit kvóty toliko na zastupitelské úřady, přičemž tato zákonodárcem zvolená konstrukce vztahující zaměstnanecké kvóty k žádostem podaným na příslušném zastupitelském úřadu vylučuje promítnout daný zájem do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jakým to učinily správní orgány. Kvóty jsou tudíž dle judikatury navázány výlučně na žádosti podané na zastupitelském úřadě ČR. Z nařízení vlády však nevyplývá nezáměr ČR o přijímání státních příslušníků z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce, neboť kvóty byly zjevně stanoveny především s ohledem na zátěž zastupitelských úřadů. Zákonodárce zjevně nechtěl upnout pracovní kvóty k cizincům pobývajícím na území ČR. Uvedené nařízení vlády tudíž nijak neomezuje cizince, včetně státních příslušníků Vietnamu, kteří na území ČR již dlouhodobě pobývají a plní zde původní účel pobytu, aby požádali o změnu účelu jejich pobytu, což § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců obecně připouští (viz např. rozsudek ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43).
28. Soud tedy v souladu s výše uvedenou judikaturou dochází k závěru, že pobyt žalobce na území ČR na základě zaměstnanecké karty není bez dalšího v rozporu se zájmy ČR. Soud tudíž shledal, že nebyly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce z důvodu dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
29. Soud zároveň souhlasí s žalovanou, že správní orgány musí mít možnost bránit snadnému obcházení omezení stanovených nařízením vlády č. 220/2019 Sb. Soud se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29, že snaha obejít kvóty musí být individuálně zjišťována a prokázána, přičemž by mohla vést k zamítnutí žádosti dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců. Samotná skutečnost, že podobný postup zvolil větší počet cizinců z Vietnamu, není důvodem pro upuštění od individuálního posouzení a uplatnění jiného důvodu pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku č. j. 7 Azs 256/2024-43 konstatoval, že v případě žadatelů nacházejících se na území ČR nic nebrání individuálnímu posouzení jednotlivých případů s tím, že případné zjištěné zneužití jiného pobytového oprávnění pouze pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu může být důvodem k jejímu neudělení. Nejvyšší správní soud souhlasil i s rozsudkem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, že by se pobytové oprávnění za účelem studia nemělo stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR, přičemž by však žalovaná své rozhodnutí musela založit na § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců a zjišťovat a prokázat snahu cizince obcházet maximální počet žádostí podle nařízení vlády prostřednictvím studijního pobytového oprávnění.

30. Soud konstatuje, že i v nyní posuzovaném případě správní orgány upozornily na případné obcházení zákona pouze podpůrně, aby zdůraznily jimi definovaný zájem ČR. Obcházení zákona ze strany žalobce však individuálně neposoudily a neodůvodnily a žádost žalobce zamítly z důvodu absence zájmu ČR.
31. Soud upozorňuje na rozsudek Soudního dvora ze dne 29. 7. 2024, ve věci C-14/23 Perle, v němž se Soudní dvůr vyjádřil i ke znakům zneužití, které vyžaduje **souhrn objektivních skutečností**, ze kterých vyplývá, že i přes formální dodržení podmínek stanovených unijní právní úpravou nebylo dosaženo cíle sledovaného právní úpravou, a jednak subjektivní prvek spočívající v záměru získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy umělým vytvořením podmínek vyžadovaných pro získání této výhody (bod 44 rozsudku). Dále Soudní dvůr upozornil, že skutečnost, že státní příslušník třetí země, který podal žádost o přijetí za účelem studia, má v úmyslu na území dotyčného členského státu vykonávat i jinou činnost, tudíž nelze nutně považovat za známku zneužití, zejména pokud tato jiná činnost nemá vliv na studium jakožto hlavní činnost odůvodňující tuto žádost. Pokud se naopak žadatel zavázal vykonávat činnost zejména profesní povahy, jejíž výkon se jeví jako **zjevně neslučitelný** s výkonem hlavní činnosti věnované řádnému studiu vedoucímu k dosažení vysokoškolské kvalifikace uznané daným členským státem, může tento závazek vyvolávat pochybnosti o skutečných důvodech žádosti o přijetí a případně, ve světle všech relevantních okolností projednávaného případu, naznačovat, že státní příslušník třetí země má v úmyslu pobývat za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí (body 50-51 rozsudku, zvýraznění doplněno).
32. Soud uvádí, že žalovaná může v dalším řízení posoudit, zda okolnosti případu nenasvědčují tomu, že žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia požádal pouze za účelem následného podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na území ČR, o kterou ze země původu s ohledem na nařízení vlády č. 220/2019 Sb. požádat nemohl. Lze zohlednit, že žalobce přibližně po sedmi měsících ode dne vstupu na území na základě dlouhodobého pobytu za účelem studia požádal o vydání zaměstnanecké karty. Přestože žalobce uvádí, že měl v úmyslu i nadále ve svém studiu pokračovat a chtěl si pouze přivydělat, podklady ze správního spisu nasvědčují tomu, že by další studium zřejmě nebylo slučitelné s výkonem zaměstnání. Žalobce totiž studoval v Praze a byl ubytován na Koleji X v Praze – S., výkon práce měl sjednaný ve X (vzdáleném téměř 300 km), a to na plný úvazek (40 hodin týdně, rozvržený od pondělí do pátku). Žalovaná může vyhodnotit, zda výkon zaměstnání, k němuž žalobce žádá o vydání zaměstnanecké karty, je slučitelný s jeho pokračováním ve studiu.
33. Vzhledem k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a nutnosti nového posouzení žádosti žalobce se soud nezabýval jeho ostatními žalobními námitkami. Bylo by totiž předčasné zabývat se přezkumem posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, když nosný důvod napadeného rozhodnutí vzhledem ke stěžejnímu žalobnímu bodu žalobce neobstál. Stejně tak soud neměl důvod posuzovat žalobcem tvrzenou nesprávnost některých dílčích závěrů žalované, které samy o sobě bez nosného důvodu napadeného rozhodnutí nemohly obstát.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

34. Ze všech shora uvedených důvodů soud shledal, že závěr správních orgánů pro zamítnutí žádosti žalobce z důvodu absence zájmu ČR nemá oporu ve správním spise, soud tak napadené rozhodnutí zrušil bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V dalším řízení musí žalovaný buď doplnit podklady pro závěr o absenci zájmu ČR pro získání zaměstnanecké karty, případně individuálně posoudit a odůvodnit, zda v případě žalobce existují důvody pro závěr, že se žalobce dopustil obcházení zákona za účelem získání zaměstnanecké karty, a tudíž pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady řízení jsou představovány zaplaceným soudním poplatkem a odměnou advokáta. S účinností od 1. 1. 2025 došlo ke změně výše tarifní hodnoty a dle čl. III. vyhlášky č. 258/2024 Sb., platí, že za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky. Z tohoto důvodu v případě úkonů převzetí a příprava věci a podání ve věci samé je nutno vycházet z předcházejícího znění advokátního tarifu. Za podanou žalobce uhradil soudní poplatek 3 000 Kč. Náklady zastoupení spočívají v odměně za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu (převzetí věci a příprava, žaloba). Tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2024 činí 50 000 Kč, tj 3 100 Kč za úkon; tzn. 6 200 Kč. Dále je nutno připočíst paušální náhradu nákladů řízení (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tzn. 2 x 300 Kč, a částku 1 428 Kč odpovídající DPH v sazbě 21 %, neboť zástupce je registrován k placení DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náklady řízení tak činí celkem 11 228 Kč, žalovaná je povinna nahradit je žalobci v přiměřené 30 denní lhůtě k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. dubna 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně